

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Erica James
LOVE AND DEVOTION

Copyright © 2004 by Erica James
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-827-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Erika Džejms

LJUBAV I PRIVRŽENOST

Prevela Teodora Ilić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Mojim sinovima, Edvardu i Samjuelu,
s ljubavlju i predanošću

Zahvalnost

Moram da se zahvalim svim onim ljudima koji su mi pomogli da napišem ovu knjigu.

Zahvaljujem se Polu Morisu na njegovom bezgraničnom strpljenju dok je učio nezalicu poput mene kako se koristi kompjuter.

Hvala svim ljudima iz trgovine antikvitetima koji su tako nesebično podelili svoje znanje sa mnom. A i tračeve!

Majku i Alison zato što su mi omogućili nezaboravnu noć na njihovom brodiću.

Siliji Li na svom neprocenjivom i ličnom shvatanju sindroma hroničnog zamora.

I svima onima koji (iz profesionalnih razloga) ne žele da ih po imenu pominjem – hvala.

Posebno se zahvaljujem mojim susedima, Dženi i Alanu, zato što su mi dozvolili da štipkam njihovog slatkog psa Tobija. Nadam se da mu slava neće udariti u glavu.

I na kraju, zahvaljujem se svima iz izdavačke kuće Orion što su ceo proces učinili bezbolnijim.

Prolog

Badnje večje. Oblaci, nošeni brzim vetrom, kao neke zakrpe, zaklanjali su mesec i zvezde na tamnom nebu. Harijet i njena sestra bile su u dečjoj drvenoj kućici. Bilo je prilično tesno; više nisu bile male kao kada im je otac napravio kućicu pre više od dvadeset godina. Felisiti, u šestom mesecu trudnoće s drugim detetom, nije mogla udobno da se smesti na malu drvenu stolicu.

Upravo je Felisiti došla na ideju da se iskradu u kućicu po čiči zimi i mraku. Ona je i bila poznata po impulsivnosti. To su kod Felisiti svi voleli – njenu spontanost i osećaj za zabavu. Harijet je posmatrala kako sestra pali sveće koje su ponele. Čim su po drvenim zidovima zaigrale senke, isključile su baterijske lampe.

„I, zašto smo ovdje“, pitala je Harijet, „kada možemo da sedimo u toplom, da otvaramo poklone i prejedamo se mamine slatke pite i punjenih urmi?“

Pod svetlucavom svetlošću sveća, Felisiti se odjednom uozbiljila, očiju krupnih i sjajnih. „Želim nešto da te zamolim“, rekla je. „Želim da mi nešto obećaš, Harijet. Ako se bilo šta desi Džefu ili meni, želim da se ti staraš o mojoj deci.“

Napolju je vitlao vetar, a tanana vrata škripala na šarkama. Harijet se stresla. „Ništa ti se neće desiti, Felisiti“, rekla je. „Ja ću uvek biti ekscentrična tetka koja će deci večitno donositi neprikladne poklone.“

„Ozbiljna sam, Harijet. Moraš da mi obećaš da ćeš se brinuti o njima ako mi se nešto desi. Samo tebi mogu da verujem. Molim te, reci da ćeš preuzeti moju ulogu. Potrebno mi je da pristaneš da bi mi savest bila mirna.“

Nakon što je sestrinu iracionalnu upornost pripisala poludelim hormonima, kao i temperamentnoj prirodi po kojoj je Felisiti bila poznata, Harijet joj reče: „Naravno da hoću. Pod uslovom da ne rodiš više od dva deteta. Mislim da mogu da se izborim sa dva. Još jedno i pretvorila bih se u nekog čedomorca iz onih dečjih filmova.“

„Obećavaš?“

„Obećavam.“

„Zaklinješ se?“

„I to.“

Nasmešivši se još jednom, Felisiti reče: „Dobro. Dakle, i to smo sređili. Sada nemam o čemu da brinem.“

To obećanje više nikada nisu pominjale. Nijednom u naredne četiri godine. A onda je iskočilo iz senke i više se nikad nije povuklo u zaborav.

Avgust

Kad umrem, voljeni

*Kad umrem, voljeni,
Ne tuži, čuti hrabro!
Ne sadi ruže meni,
Ni senovito stablo:
Neka rosa sam ti,
Popala po travi:
Pa ako možeš – pamti,
Ako ne – zaboravi.*

*Neću videti svetlost i seni bele
Ni kišu čuti,
Niti slavuja pesme vesele
Da bol pomuti.
Sniću, dok suton večno plamti
Ni stariji ni mlađi:
Slatko je da se pamti,
A zaborav još slađi.*

KRISTINA ROSETI

Prvo poglavlje

Strelovito, kakva je i po prirodi bila, Harijet Svift zatvori vrata za sobom i vojničkim korakom brzo krenu niz ulicu, mlatarajući rukama dok su njene cipele odzvanjale nepomičnim avgustovskim vazduhom. Iza nje su se u tišini gegala deca držeći se za ruke. Često su joj govorili da hoda isuviše brzo za nekoga ko je tako sitan. Oni koji je dobro poznaju, znaju da je to manifestacija uzburkanih misli, misli koje žele negde da pobegnu.

Tokom ovog perioda, koji joj se činio kao čitava večnost, Harijet je mučio osećaj da neprestano cupka u mestu, da stalno negde žuri, a nigde ne stiže. Bilo je toliko toga da se obavi i previše toga s čime se trebalo pomiriti. Sumnjala je da će se ovo drugo uopšte dogoditi, ali to je zadržala za sebe. Bolje je da pusti ljude da misle da drži sve pod kontrolom, da ih pusti da misle kako im veruje dok joj govore da vreme leči sve, da kad se jedna vrata zatvore, druga se otvaraju, i kako nas – o, a ova je baš dobra – život nikada ne stavlja pred izazov koji ne možemo da prebrodimo. Šta to uopšte treba da znači? Da se ovo namerno desilo? Da su ona i njena porodica namerno izabrani za taj izazov, da su od svih porodica u okolini oni bili čist zicer. Ma Sviftovi – izaći će oni na kraj s tim; očas posla će oni preboleti smrt starije ćerke i zeta!

Posmatrajući ih, svako bi zaključio da se Harijet i njeni roditelji neverovatno dobro drže, ali Harijet je isuviše dobro znala da su hrabri izrazi na licima Boba i Ajlin Svift tu samo za komšije i prijatelje. Kada se vrata zatvore, maske spadnu. Ali i to je imalo granicu. Tu su bila deca – Kari i Džoel – na koju se moralo misliti.

„Jao, jadni mališani“, uzvikivali su ljudi kada se vest o nesreći pročula. „Izgubiti oba roditelja – to je toliko strašno da srce prepukne.“

Odzvanjale su Harijetine cipele dok je ubrzavala oborene glave i pogleda uprtog u zemlju da slučajno ne bi sreła poglede komšija, koji bi, čim se ukaže prilika, to iskoristili da je teše, ili savetuju, ili guše izlivima saosećanja. Ništa od toga ona nije htela. Sve što je htela jeste da im život bude isti kao i pre četiri meseca, pre nego što je neki klinac, drogiran ko zna čime, udario u kola njenog zeta i na mestu ubio i njega i Felisiti.

Harijet su tokom života pripisivali razne osobine – rezervisanost, tvrdoglavost, opsesivnu želju da ne zavisi ni od koga, svojeglavost, analitičnost, kritičnost, pouzdanost, otuđenost, racionalnost, impulsivnost, ciničnost, pragmatičnost, čak i preteranu odanost na sopstvenu štetu – ali niko je nikad ne bi opisao kao majčinski tip. A opet, eto nje, u trideset drugoj godini, kao punopravni staratelj sestrih siročića. Bilo je dana kada je htela da zavrišti i udara unaokolo zbog nepravde života. Ponekad se budila prestravljena pomišlju da nema snage da radi ono što se od nje očekuje. A bilo je i dana kada je morala da se bori s porivom da se okrene i ode.

„Teta Harijet, molim te, možemo li malo sporije da idemo?“

Harijet se naglo zaustavila. Okrenula se. „Kari, već sam ti rekla da me zoveš Harijet. Ja sam samo dobra stara Harijet.“ Bila je ubeđena da njena sestričina to namerno radi. Kari je nikada nije nazivala *tetom* dok joj je majka bila živa.

Devetogodišnja devojčica buljila je u nju plavosivkastim očima blago namrštena. Harijet nije bilo lako da gleda u sestričinu; previše ju je podsećala na sopstveni odraz u ogledalu. Obe su bile svetle puti, s nekoliko pegica oko korena nosa, istih hladnih, krupnih očiju, jasno uokvirene brade (swiftovske brade, tako su je zvali) i tamne, gotovo crne kose – jedina razlika bila je što je Harijet imala kosu do ramena, koja je tog dana bila raspletena, a Kari pletenicu koja je visila niz leđa, sve do struka. S devet godina, kao pomoću nekakve nadljudske rendgenske moći, Kari je već usavršila veštinu da proceni kad joj ne govore čitavu istinu. Harijet je znala da sa sestričinom mora biti otvorena jer je ona prava mala pametnica.

„Uvek prebrzo hodaš“, rekla je Kari. „To nije fer prema Džoelu. On ne može da prati. Mali je.“

Džoel, koji je imao četiri godine, ranjivo dobroćudan i nesnosno napet, imao je crne oči, iste kao i njegova majka. Štaviše, bio je pljunuta

Felisiti, sa istom sivobraonkastom kosom i ponekim zlatnožutim pramenom. Ponekad, kad joj srce pritisne nesnosna tuga, Harijet nije imala hrabrosti ni njega da pogleda. „Ako ne može da nas prati, onda ćemo morati da mu istegnemo noge“, rekla je zvanično.

Dečaćić je spustio glavu i sumnjičavo se zabuljio u naborani materijal svojih pantalona, koje su mu bile duže za nekoliko centimetara. „Hoću li onda biti visok koliko i Kari?“

Harijet ga zamišljeno pogleda. „Možda.“ Namestila mu je kosu – izgleda da je zaboravila da ga očeslja pre nego što su izašli. S koliko godina počinju sami to da rade? Uzevši ga za ruku i nastavivši dalje, pokušavajući da ne pridaje značaja toploti njegovih mekih prstića u šaci, ona reče: „Ako stvarno hoćeš da budeš visok koliko i tvoja sestra, moraš više da jedeš.“ Nadala se da se u njenom glasu barem malo nazire strog ton.

Otkako su im roditelji poginuli, nijedno od dece nije jelo kako treba i to je tištalo njihovu baku. „Moraju više da jedu“, govorila je Ajlin posle svakog obroka, nakon što bi, po ko zna koji put, odneli tanjire iz kojih jedva da je nešto pojedeno, a deca tiho otišla u svoje sobe. „Nije zdravo da tako malo jedu.“ Harijet se nije raspravljala s njom. Dok joj Ajlin prigovara o ishrani unučića, barem joj ne prigovara o njenoj. Bilo joj je savršeno jasno zašto njena sestričina i sestrić ne žele da jedu. Ako se barem jednim delom osećaju kao ona, verovatno se plaše da će sve isповraćati.

Harijet je sumnjala da postoji bilo ko manje pogodan, ili manje sposoban, da vodi računa o sestričnoj deci od nje, ali ona je volela Felisiti, a obećanje je obećanje, makar i obećanje koje je izrekla potpuno ubeđena da nikada neće morati da ga održi. Na kraju krajeva, sestre ne umiru, zar ne? Pogotovo ne umiru sa samo trideset i tri godine. Tragedije se dešavaju drugim porodicama, ne i običnim ljudima poput Sviptovih.

Kada je otac pozvao da joj saopšti strašne vesti, glas mu je bio toliko prigušen suzama da ga je jedva prepoznala. Harijet ga je savršeno dobro čula, ali jedan deo nje odbijao je da prihvati. Ona i Felisiti razgovarale su telefonom ranije te nedelje; Harijet je pokušavala da je nagovori da dođe i bude malo u Oksfordu, ali Felisiti je to odbila rekavši da je previše zauzeta sređivanjem kuće u Njukaslu, gde su se ona i Džef uselili neposredno pre tog razgovora.

Sledeći dani prošli su u magli zbunjenosti i šoka, a prošlo je dugo dok Harijet nije sagledala svu težinu onoga šta je čeka. Njen um se zgodno

paralisao; prevario ju je da je potres s kojim se suočavaju samo privremeno. Da će uništene živote dovesti u red i nastaviti dalje čim prebole najteže. Da će Kari i Džuel živjeti s babom i dedom, ona će od ponedjeljka do petka raditi u Oksfordu, a vikende provoditi u Češiru i starati se o deci kako bi njeni roditelji malo predahnuli.

Životi su im se tokom više od tri meseca odvijali po ovom rasporedu, ali Harijet je znala da to ne može da potraje. Svakog petka uveče mučila se kroz gužve u saobraćaju na putu M-6 ka Češiru, stizala u Kings Melford i zaticala majku iznureniju nego što je bila prethodnog vikenda. Briga o deci očigledno je bila prenaporna, i to ne samo zato što Bob i Ajlin više nisu bili mladi. Pre pet godina su otkrili da Ajlin pati od sindroma hroničnog umora. Iako se ona sama nikada nije požalila, Harijet je znala da su, koliko god se Ajlin trudila da istraje – bila je od onih velikih boraca – njene sposobnosti ipak ograničene. A Harijet je uvek bilo na pameti ono šta je obećala: *Moraš da mi obećaš da ćeš se brinuti o njima ako mi se nešto desi. Samo tebi mogu da verujem.* Neko drugi bi jednostavno zaboravio te reči, ali ne i Harijet. Držale su je budnom noćima. Na kraju je shvatila da postoji samo jedna ostvariva mogućnost. Ali ta žrtva se skupo plaća i ona je pokušala da je izbegne na svaki mogući način. Neko vreme se ubeđivala da je najbolje da se deca presele u Oksford i žive s njom. Međutim, to nije dolazilo u obzir; njen jednosobni stan bio je previše mali za sve njih. Čak i da pronade veći stan i plati dadilju, pomisao da je ona odgovorna za Kari i Džuela, bez pomoći roditelja, donosio je samo paniku. Istina je, a mrzela je što to mora da prizna, da je stalno u škripcu i da su joj Bob i Ajlin neophodni kao podrška. Zato je rešenje videla u otkazu s radnog mesta kompjuterskog programera, prodaji stana i povratku u Češir.

To je i uradila i, evo, već dve nedelje živi u Ulici javorova, u kući svog detinjstva. Bilo je daleko od idealnog, štaviše, ponekad je ličilo na noćnu moru. Svakog jutra budila se s mučnim osećajem nemoći i užasa, podsećajući sebe da je sve to samo privremeno. Čim nađe novi posao i bude u prilici da iznajmi kuću – negde blizu roditelja kako bi joj i dalje pomagali oko dece – neće morati da se oseća kao da je to žrtvovanje isisalo život iz nje.

Međutim, ispostavilo se da to ide teže nego što je zamišljala. Nedostajao joj je stari način života, posao i, naravno, njen dečko Spenser. Često je ustajala iz kreveta ujutru samo zato što je nastojala da se ubedi kako će joj predstojeći dan biti lakši. Gotovo da je uspela u to i da poveruje.

Drugo poglavlje

Na kraju Ulice javorova skrenuli su desno kod poštanskog sandučeta i, držeći se za ruke, jedno dete s leve, drugo s desne strane, nastavili niz ulicu punu ljudi, pravo u centar Kings Melforda.

Dučan Edne Ganet na čošku nije bio za one sa slabim srcem. Zajedljiva starica, koja je upravljala lancem dućana *Ganet* više od trideset godina, terorizala je generacije dece svojom zlobom i zapanjujućim bezobrazlukom; i mnogi zreli ljudi su se tresli pred njom. Harijet je gledala po rafovima tražeći proizvod za koji nije bila sigurna da još postoji (ali ako postoji, Edna Ganet ga sigurno ima) i slušala starijeg gospodina kako ulaže žalbu na pavlaku koju je juče kupio, a kojoj je prošao rok upotrebe. Gurnuo je pavlaku preko tezgje do Edne. Pošto je natakla naočare u obliku polumeseca, koje je nosila oko vrata na lancu zalepljenom lepljivom trakom, Edna reče: „I dalje nije prošao rok u kojem sme da se prodaje. Eto, crno na belo da je ispravna.“ Gurnula mu je pavlaku natrag i skinula naočare: „Sledeći!“

Čovek je palcem zavrnuo kraj poklopca. „Molim vas, kad biste samo pomirisali, videćete da...“

„Kad biste je vi samo čuvali na odgovarajućoj temperaturi, ne biste mi traćili vreme. Morate biti pažljivi u avgustu, svi to znaju. Dečake, hoćeš li biti ljubazan da ostaviš te gumene bombone!“

Na drugom kraju prodavnice, kod polica sa slatkišima, Harijet je videla Džoela koji je gotovo iskočio iz svoje kože. Prišla mu je.

„Ne obraćaj pažnju na ovu staru gospođu“, promrmljala mu je na uvo. „Ona više samo da bi privukla pažnju.“

Pored kase, nezadovoljni kupac je i dalje istrajavao: „Imam puno pravo na potpuni povraćaj novca“, nastavljao je. Harijet je primetila da su njegove uglađene cipele čvrsto spojene u stavu mirno dok govori, kao da je to jedini način da ne skoči.

Škiljeći, Edna Ganet ga je posmatrala oštrim pogledom, prekrštenih ruku i stisnutih usana.

Čovek proguta knedlu. „Ja tražim samo ono na šta imam pravo po zakonu.“

Edna se naže napred i spusti dlanove na tezgju. „Evo šta ja mogu da uradim za vas. Možete da zamenite pavlaku za neki drugi proizvod. Kako vam se to čini?“

Čovek se premišljao. „Ja bih radije pun povraćaj.“

„A ja bih radije da ležim na plaži sa Šonom Konerijem na izvol'te. Uzmite ili ostavite.“ Dok se on premišljao, Edna je već počela da pretura po frižideru s mlečnim proizvodima. „Evo“, rekla je. „I kako bih vam pokazala da sam ja jedna velikodušna žena, ova pavlaka je skuplja, ali vam neću naplatiti razliku.“

On je već zakoračio da izađe, ali onda se okrenuo.

Edna ga prostrela pogledom. „I, šta je sad?“

On je oklevao. „Mmm... rok upotrebe, piše... piše da ističe sutra.“

Edni su se usne razvukle u položaj za koji je Harijet znala da bi trebalo da predstavlja osmeh. „Pa, onda bolje požurite kući i pojedite je što pre.“

Čovek je tiho zatvorio vrata za sobom.

Držeći ruku na Džoelovom ramenu, Harijet je prišla tezgji. „Gospođo Ganet“, rekla je, „pitam se da li imate...“

Edna je tu saseče. „Vraćam se za minut.“ Harijet ju je posmatrala kako sklanja vraćenu pavlaku i smeška se sebi u bradu, a onda ju je, pre nego što je nestala u zadnji deo prodavnice kroz zavesu od perli, videla kako otvara poklopac i mršti se.

„Zašto je ona tako bezobrazna?“, prošapta Kari glasno. „Takva je svaki put kad dođemo.“

„Nije ona bezobrazna, Kari; samo je iskrena i direktna. Ona jednostavno govori ono što joj padne na pamet, što se ne može reći za većinu nas.“

„Ja se nje plašim“, rekao je Džoel.

„Mališa, pravilo broj jedan: ne dozvoli nikome da te plaši.“

Harijet se saže da pogleda sestrića u lice. „Hoćeš da ti kažem šta ja radim kada mi se učini da neko može da me uplaši?“

On klimnu glavom ozbiljan.

„Zamišljam ih bez odeće. Upali svaki put.“

On je buljio u nju razrogačenih očiju, a Kari se glasno zgadila: „Bljak! To je odvratno.“

„Šta je odvratno?“

Edna je buljila u njih iza tezege. Harijet je zaboravila koliko se Edna tiho kreće po prodavnici. Njen otac joj je nadenuo nadimak Nevidljivi Bombarder zbog izuzetne veštine u prikradanju potencijalnim kradljivcima.

Ne obrativši pažnju na pitanje, Harijet reče: „Gospođo Ganet, da li još prodajete one velike blokove soli koje je moja majka kupovala dok...“ Spustila je glas. Htela je da izusti: „Dok smo Felisiti i ja bile male.“

Bez sekunde kolebanja, Edna reče: „A šta bi ti s blokom soli?“

„Deca imaju vajanje u školi. Mikelandelo je radio s mermerom, a mi ćemo morati da koristimo so. Da li imate?“

„Ne prodajem so u blokovima već godinama. Ne traži se više u današnje vreme.“ Kao i uvek, savršen trgovac, Edna je dodala: „Zašto ne uzmeš mast? Toga imam koliko hoćeš. Ili margarin?“

„Pa ne bi baš bilo isto.“

„Kako hoćeš.“ Starica slegnu ramenima i izvuče pohabanu žutu krpu iz džepa na mantilu. Počela je da briše staklene činije sa slatkišima na policama iza sebe.

Kari, koja je u tom trenutku stajala pored stripova, reče: „Mogu li da kupim ovo, molim te?“

Nanjušivši pazar, Edna se trgnu i vrati krpu natrag u džep.

Harijet reče: „Ček, ček, gospođice! Pre neki dan sam ti kupila jedan. Da li ti misliš da ja meni novac raste na drvetu?“ Videla je Karin rešen izraz lica i znala je da je devoјčica previše nalik na nju samu da bi molila. Samo je stajala bez reči i zurila u Harijet hipnotišućim i postojanim pogledom, kao neka odrasla osoba. Ona je bila dete koje ni u jednom trenutku neće dopustiti sebi da izgubi dostojanstvo.

„Sigurno ne želiš da liši devoјčicu malo štiva za čitanje?“ ubacila se Edna. „Iz njih se u današnje vreme može mnogo naučiti. Nisu kao ono đubre koje si ti čitala.“

Harijet ju je prostrelila pogledom. Neće nju niko emocionalno uce-
njivati. Pogotovo ne Edna Ganet. „Ako Kari želi da čita, kod kuće ima
gomilu poučnih knjiga u kojima može da uživa.“ Oseti da je sestrić vuče
za rukav. „Kaži, Džoele, šta je?“

„Mogu li ja da dobijem jedan? Molim te?“

Samo nebo zna kako, ali Harijet tu popusti. Dala je novac Edni, koja
se otvoreno smejuljila, a deca joj se zahvališe. A onda je ta sinja starica
preko tezgje ispružila i dve male papirne kese. Kari i Džoel zaviriše unu-
tra i nervozno se nasmešiše staroj ženi, odjednom postideeni. Edna zane-
mari njihovu promrmljanu zahvalnost i, pomalo izbegavajući Harijetin
pogled, reče: „Nešto sitno, da im odvuče pažnju od... pa, znaš već, da ne
razmišljaju mnogo.“

Uz neizrečeno saosećanje, koje je ostalo da visi u vazduhu, Harijet
izgura sestričinu i sestrića napolje. Za sve godine koliko je poznavala
Ednu Ganet, nikada je nije videla da uradi nešto takvo. Edna u Harije-
tinom prisustvu nije ni reč izgovorila o Felisitinoj smrti, iako su svi u
komšiluku samo o tome pričali, a eto je kako poklanja slatkiše deci koju
jedva poznaje. Duboko je udahnula kako bi se smirila i odbranila od
paničnog naleta suza. S Džoelom u naručju i Kari koja je trčala iza njih
da ih sustigne, krenula je kući. Usporila je tek kada su skrenuli za ugao
i ušli u Ulicu javorova.

Ulica javorova bila je prava-pravcata slepa ulica predgrađa, sa obe
strane ispunjena sređenim dvorištima i kućama s crepovima. Harijetini
roditelji kupili su kuću na broju dvadeset 1969. godine, kad su čekali da
se rodi Felisiti – Harijet je došla na svet već sledeće godine. Kupili su je
za trideset hiljada funti, a sada, po rečima njenog oca koji je bio u toku
s tim stvarima, vredela je dvadeset hiljada i petsto funti. „Naša najbolja
investicija ikada“, šalio se. Harijet je sumnjala da je i sad istog mišljenja.
Međutim, to je ništa u poređenju s tim što Felisiti više nije živa.

Jedina porodica koja je živela u tom kraju koliko i Sviftovi bili su Maken-
drikovi: doktor Harvi Makendrik i njegova žena Frida. Oni su posedovali
broj četrnaest i Harijet je njihovu kuću poznavala kao svoj džep. Ona i njena
sestra bile su gotovo istih godina kao i sinovi Makendrikovih, Dominik i
Majls; njih četvoro su zajedno odrasli. Dok je prolazila pored sveže okre-
čene kuće s nadograđenom garažom, u kojoj je desetogodišnja Harijet lu-
pila Dominiku šamar kada je jednog kišnog nedeljnog popodneva pokušao